

## EVOLUČNÍ VÝVOJ

Skutečnost, že byly vyčleněny čtyři krevní skupiny, které se od sebe liší svým biochemickým složením, zdůvodnila věda na počátku dvacátého století. Čtyři krevní skupiny se označují všude ve světě následovně: I (0), II (A), III (B), IV (AB). Ve struktuře každé krevní skupiny jsou zapsány základní charakterové zvláštnosti našeho organismu. Každé krevní skupině je přiřazen určitý typ imunity, určitý typ reakcí a chování a určitý typ charakteru. Jak je to možné?

Odpověď najdeme v historii.

Nejrozšířenější a také nejstarší krevní skupinou je krevní skupina 0 (I): z celkového počtu obyvatel na zeměkouli má tuto krevní skupinu asi čtyřicet pět procent.

Tuto krevní skupinu označujeme jako *první*, protože se na Zemi objevila nejdříve, u našich nejstarších předků, prvních lidí, kteří žili na Zemi zhruba před čtyřiceti tisíci lety. Jiné krevní skupiny v té době ještě neexistovaly, začaly se vyskytovat až později. První krevní skupina vznikla v období, kdy naše lidské předky, neandrtálce, vystřídal současný typ, takzvaný *člověk kromaňonský*.

O jaký typ člověka šlo? Byl především lovcem, to znamená, že byl silný, vytrvalý, měl svalnaté tělo, potřeboval vydatnou stravu a byl zvyklý na nepříznivé životní podmínky, na nebezpečí a na měnící se okolnosti. Žil jako samotář, který nestrpěl konkurenci a většinou zlikvidoval toho, kdo mu zasahoval do jeho loveckého revíru. Člověk kromaňonský se nenaučil žít v kolektivu a neuměl navazovat kontakty s ostatními. Uměl se orientovat v aktuální situaci a rychle reagoval na měnící se okolnosti. Příroda vložila do genetických struktur a krve tohoto člověka specifické informace, jejichž hlavním smyslem bylo přežít, to znamená, obejít se delší dobu bez jídla a pití, překonat živelné pohromy, málo spát, rychle běhat, přesouvat se z místa na místo. Člověk kromaňonský si nemohl dovolit být unavený, musel neustále hledat obživu, věděl, že se musí spolehnout jen na vlastní síly, že mu nikdo nemůže pomoci, protože ostatní lidi v okolí považoval za nepřátele.

Živil se nejrůznější potravou včetně syrové a musel být odolný vůči nemocem, které by se u něho v důsledku konzumace takové stravy a způsobu života mohly vyskytnout.

Takovýto životní styl, provázený neustálým napětím a vyžadující spoustu energie a síly, odvahu riskovat a schopnost převzít na sebe odpovědnost za svůj život, měli tito lidé v krvi. Přizpůsobili se mu, nijak se mu nebránili ani jim nebyl nepřijemný. Z toho plyne, že vůči takovému způsobu života, plnému nebezpečí a napětí, byli zároveň odolní. Tuto odolnost předával člověk kromaňonský v zakódované formě první krevní skupiny, která je nejstarší na Zemi, svým potomkům jako dědictví. Není proto náhoda, že i v dnešní době obsazují lidé s první krevní skupinou vedoucí pozice. Jsou to lidé, kteří jsou vždy v čele a dokážou svojí nezkrotnou energií překonat i ty největší překážky.

Krevní skupinu A (II) má třicet pět procent obyvatel, přičemž převládá převážně mezi Evropany. Jak tato krevní

skupina vznikla?

Uběhlo patnáct až dvacet tisíc let a na Zemi se změnily životní podmínky. Lidí přibývalo a na jednom loveckém území se pohybovalo stále více lovců. Lovné zvěře ubývalo a potravy bylo pro všechny najednou málo. Bylo nutné zakládat lidská společenství, takzvané *občiny*, v nichž by lidé mohli kolektivně žít a hospodařit. Tehdejší lidé potřebovali zajistit jiný druh potravy, proto se začali zabývat zemědělstvím, začali pěstovat obilniny a jiné kultury.

Ukázalo se však, že původní obyvatelé s první krevní skupinou nemohli v nových podmínkách přežít. Za prvé jejich organizmus nebyl uzpůsobený k příjmu obilné potravy, ale ke konzumaci masa, tudíž docházelo ke vzniku různých nemocí. Za druhé jejich organizmus nebyl dostatečně odolný proti nejrůznějším virovým infekcím, které se v kolektivním společenství začaly velmi rychle rozšiřovat. Imunitní systém lovce samotáře se nemohl bránit proti takzvaným *kolektivním nemocím*. Za třetí začaly přesuny tehdejších obyvatel, což bylo příčinou migrace lidí, kteří odcházeli do míst s jinými klimatickými podmínkami. Tyto nové životní podmínky vyžadovaly, aby se fyziologická struktura člověka kromaňonského zcela přizpůsobila, což bylo velmi obtížné.

Aby člověk přežil v těchto měnících se podmínkách, musel se „přerodit“. Nový způsob života vyžadoval úplně nové vlastnosti! Už nebylo třeba individualizmu a agresivity lovce samotáře. Člověk, který dokázal sám přežít v lese či divoké přírodě, už nemohl přežít v kolektivu lidí. Evoluční vývoj narazil na překážku, která hrozila tím, že buď lidstvo vymře, nebo se bude muset přizpůsobit novým životním podmínkám. Člověk je naštěstí od přírody velmi pružnou bytostí, která je schopná se poměrně rychle adaptovat na měnící se klima, na rozdíl například od dinosaurů, kteří se neuměli přizpůsobit, a proto vymřeli. Dokážeme žít díky naší schopnosti adaptace. Na to nezapomeňte! Člověk ale nemá tvrdý krunýř, dlouhé drápy, ostré zuby nebo něco jiného, co mají jen zvířata a čím by se mohl chránit. Mohlo by se zdát, že člověk je na první pohled nechráněnou bytostí, přesto dokázal přežít hlavně díky tomu, že se umí změnit, umí se přizpůsobit, umí přežít v různých, často velmi složitých podmínkách.

Nová doba si vyžádala i nové vlastnosti, z nichž nejdůležitější bylo podřídit se obecným pravidlům, naučit se komunikovat a žít s jinými lidmi, plánovat svoji práci, protože byla spojena se střídáním ročních období. Tento člověk se musel naučit žít v kolektivu, podřídit se disciplíně a ovládat sebe sama. Příroda učinila opět zázrak, stvořila nového člověka, člověka s krevní skupinou A (II). Neproběhlo tedy nic jiného než genetická mutace krve, to znamená, že krev změnila své složení a vytvořila jiný typ člověka. Lidé s první krevní skupinou nezmizeli, žili dále a neustále předávali své vlastnosti svým potomkům. Začali si však vybírat životní podmínky, to znamená, že buď zůstávali jako lovci samotáři, nebo zaujímali pozici vůdců v lidských občinách. Jiné vlastnosti, které je vydělovaly z kolektivu, jako síla, cílevědomost, instinkt sebeobrany a nadměrná agresivita, získané v důsledku nových životních

podmínek, byly vhodnější pro vedoucí postavení. Uběhlo dalších pět tisíc let a vývoj člověka si vyžádal další změny. Počet obyvatelstva se zvyšoval a lidé se z horké Afriky museli stěhovat do stepí a hor v Asii. Podmínky prostředí si opět vyžádaly obsazení nových území a lidé se začali přemísťovat do velkých vzdáleností. V těchto končinách nebyly již vhodné podmínky ani pro lovce, ani pro zemědělce, a proto bylo nezbytné, aby proběhla další mutace. Lidé se začali zabývat chovem skotu, ochočili si zvěř a začali žít kočovným způsobem života. Informační kód krve usedlých zemědělců se neztotožnil s novými podmínkami a znovu se objevila nutnost mutace, jejímž výsledkem bylo vytvoření dalšího typu člověka s krevní skupinou B (III). Nový typ člověka se přemísťoval do větších vzdáleností, nepobýval dlouho na jednom místě a rychle reagoval na změnu podmínek. To znamená, že tento člověk musel být na rozdíl od člověka se druhou krevní skupinou nejen disciplinovaný a schopný dodržovat určitá pravidla, ale byl i dobrodružný, vychytralý, pružný svým charakterem, vynalézavý, musel se orientovat v různých situacích a kontaktovat se s neznámými lidmi. Příroda uložila do krve tohoto člověka potřebné informace, které mu umožnily dostat se do nových zemí a do nových lidských společenství, cítit se všude jako doma, chápat ostatní lidi a odmítat válčení, být trpělivý ve vztahu k jiným lidem a seznamovat se s nimi. Sami jistě pochopíte, že lovec by toho byl schopen jen stěží, stejně jako usedlý zemědělec, který si zvykl dělat každodenně ve svém životě prakticky jedno a totéž. Kočovný způsob života, plný změn a neočekávaných zvrátů, vešel přirozeně do krve osobností se třetí krevní skupinou, přičemž jejich imunitní systém takový životní úděl přijal, zatímco jiným způsobům života by se bránil. Příroda uložila do krve tohoto člověka další informace: musel se naučit dobývat nové země, naučit se žít ve stále větším kolektivu lidí, být sám sebou, být citlivý, chápat jiné lidi, vzdát se válčení, být trpělivý k ostatním a naučit se komunikovat s nejrůznějšími typy lidí. Není náhoda, že lidé s krevní skupinou B (III), jejichž počet činí jen třináct procent, se rozšířili po celé zeměkouli (můžeme se s nimi setkat prakticky ve všech zemích a na všech kontinentech) díky své schopnosti se snadno přizpůsobit novým životním podmínkám a bez problémů pobývat v nových lidských společenstvích. Nastala nová doba a s ní i nová vývojová éra. Kočovníci se spolu s bojovníky dostali do celé Evropy. Došlo ke smíchání národů a spojení krve a vznikla nová mutace, jejímž výsledkem byl další nový člověk, člověk s krevní skupinou AB (IV). Tato krevní skupina je nejméně početná; zahrnuje pouze sedm procent obyvatel. Je typická pro osobnost nové epochy, která je adaptovaná na současný moderní život a v níž se snoubí přizpůsobivost kočovných lidí s kázní a vyvážeností zemědělců. Výsledkem těchto vlivů je složitý, různorodý člověk, jenž je plný protikladů. Člověka se čtvrtou krevní skupinou zrodila současnost a on se této současnosti také přizpůsobil. Příroda uložila

do jeho krve následující informace: mnohostrannost, aby se mohl přizpůsobit složitým a často se měnícím podmínkám současnosti; oduševnělost a otevřenost, umění sžít se s obyčejnými lidmi, odolnost vůči cizí hrubosti a agresi, talent a různé schopnosti, které umí realizovat ve svém životě; dobrotu, laskavost a stabilitu, aby uměl ochránit sám sebe.

Evoluce ale nekončí a čtvrtá krevní skupina ve svém zdokonalování pokračuje. Proto ji také ještě věda zcela neprozkoumala, přičemž badatelé již nyní tvrdí, že příslušníci této krevní skupiny jsou „záhadné bytosti“. Lidé se čtvrtou krevní skupinou žijí na Zemi poskrovnu. Nejsou dostatečně přizpůsobeni životu v pozemských podmínkách: vždyť oduševnělost a vzácná citlivost se zákonitě dostávají do rozporu s drsnou pozemskou realitou. Aby takový člověk přežil, musí rozvíjet disciplínu ducha, což na něj klade velmi vysoké nároky.

Z legend a pověstí je možné udělat jeden závěr, a to, že krev čtvrté krevní skupiny přinesl na Zem Ježíš Kristus; vždyť z Turínského plátna, kde zůstaly stopy jeho krve, bylo zjištěno, že se jedná právě o čtvrtou krevní skupinu! Lidé se čtvrtou krevní skupinou jsou proto velmi talentovaní a jsou stvořeni k vyššímu poslání a k velkým úspěchům. Velmi často však trpí duševními bolestmi, které mohou být pro ně i smrtelné. Jejich imunitní systém je ještě ve stadiu vývoje, a proto jsou mnohem více náchylní k různým nemocím než zástupci ostatních krevních skupin. Bez nadsázky je možné říci, že lidé se čtvrtou krevní skupinou jsou lidmi budoucnosti, neboť jejich evoluce není ještě ukončená. Jestliže se naučí spojit svoji oduševnělost se životem obyčejného člověka na Zemi, stanou se dokonalými bytostmi.

Jak je vidět, evoluce krevních skupin odráží i evoluční vývoj člověka, který se vyvíjel od primitivního, prvobytně pospolného lovce až k současnému oduševnělému člověku, disponujícímu obrovským potenciálem. Proto na Zemi v současnosti existují čtyři krevní skupiny. Je samozřejmé, že evoluce proběhla a stále ještě probíhá v každé krevní skupině, a proto dnešní člověk s první krevní skupinou nemá už nic společného s prvobytně pospolným lovcem. Rasy předků, kteří díky krevním skupinám představují naše příbuzné, najdeme u každého z nás i dnes.

Z tohoto velmi stručného popisu je možné usoudit, že každá krevní skupina, která se vytvořila ve specifických životních podmínkách, zformovala ojedinělý charakterový typ. Každá krevní skupina rovněž předpokládá určitý koridor vlastností, který musí lidský jedinec obsáhnout, chce-li přežít. Jestliže se od tohoto souboru vlastností vzdálíme, dojde k tomu, že ani člověk samotný, ani jeho potomci neumějí přežít, přičemž toto se může stát kdykoli v průběhu celého historického vývoje, a jejich osud pak není šťastný.

## **KREV OCHRAŇUJE NAŠE ZDRAVÍ**

Člověk je velmi složitým systémem, v němž je všechno důmyslně propojeno a v němž všechno souvisí se vším. V přírodě vládne dokonalý pořádek a přísné zákonitosti.

Proč si tedy myslíme, že lidský organizmus je jakousi výjimkou, kde neexistuje a ani nemůže existovat nějaký řád? V našem organizmu existuje systém, ale my si jej nevšímáme, protože neznáme jeho principy.

Základní princip spočívá v tom, že tělo úzce souvisí s duší, vědomím, psychikou, myšlenkami a emocemi. Toto spojení se projevuje tak, že to, co v těle probíhá ve viditelné a hmatatelné podobě, probíhá také uvnitř, v oblasti duše, psychiky, vědomí a podvědomí. Dá se to velice jednoduše shrnout takto: tělo je prostředek, s jehož pomocí s námi rozmlouvá duše. Tělo je hmotným, viditelným a hmatatelným vyjádřením těch procesů, které probíhají na jemnohmotných duševních úrovních.

Zkušený odborník může při prvním pohledu na člověka a jeho tělo určit, co se děje v jeho duši, jaké problémy ho trápí, jaké nevyřešené úkoly ho znepokojují a jakou životní cestu mu připravily vyšší síly. Tělo sděluje někdy více než slova! Zkušení maséři mohou na první pohled určit duševní stav a společenské postavení člověka podle stavu jeho těla. Charakteristickým znakem lidí, kteří dlouhou dobu prožívali rány osudu nebo se dlouhou dobu nacházejí ve složité životní situaci, jsou bloky v hrudní oblasti páteře. Tvrdohlaví lidé mají zase velmi často bloky v oblasti krku. Křeče v zádočných svalech a problematická pokožka hovoří o tom, že takovýto člověk se nemůže nijak realizovat ve své profesi a velmi tento stav prožívá; bloky a svírání v oblasti ramen svědčí o tom, že člověk převzal na sebe příliš velkou odpovědnost a že by chtěl alespoň na jeden den sejmout ze sebe břímě starostí a na chvíli zmizet ze svého pracovního prostředí někam, kde jej nikdo nebude zneklidňovat...

Řeč těla je mnohem starší než jazyk jako takový, a většina z nás může zcela přesně a bezchybně určit, nakolik je náš soused například upřímný ve svých slovech a zda má vůbec zájem s námi komunikovat. Jestliže je nám nepříjemné to, o čem hovoříme, naše tělo začne reagovat zrychleným pulzem a zvýšeným napětím ve svalech. Jestliže tělo říká pravdu, proč tedy klamat sebe sama? Není lepší, abychom naslouchali jeho pravdivým sdělením? Možná, že si řeknete, že ve vzniku nemoci není možné najít smysl a logiku, protože nemoc je souvislým nahromaděním nevysvětlitelných nahodilostí. V přírodě však ve skutečnosti neexistuje náhoda. Není náhoda, že jste onemocněli právě tou nemocí a ne jinou. Není náhoda, že máte určitou tělesnou konstituci – hodně to totiž o vás vypovídá. Stejně tak vaše zdravotní potíže a vážné nemoci nevznikly náhodou. To všechno zahrnuje řeč těla, jejímž prostřednictvím s námi promlouvá naše duše.

Každá nemoc je vnějším, citelným výrazem určitého vnitřního nevyřešeného problému. Konkrétní problémy vyvolávají konkrétní onemocnění. Můžete asi namítnout, že nemoc zasáhne to místo, ty orgány a systémy, které jsou nejslabší. Ano, máte pravdu. Ale položte si zároveň otázku, proč právě toto místo je slabé? Na tuto otázku existuje vysvětlení.

Jistě jste si sami povšimli, že lidé, kteří zbytečně všechno prožívají, berou si všechno příliš k srdce, trpí srdečními

chorobami. Podráždění lidé mají často vředy. Lidé, kteří za každou cenu na sebe upozorňují, mají sklony k angínám a jiným krčným onemocněním. Co se vlastně stalo? Stalo se to, že člověk sešel na určitém stupni ze své cesty, že porušil přírodní zákony lidské existence. Každé takové narušení působí na určitý orgán. Každý orgán v našem těle je nám dán s jediným cílem – abychom mohli plnohodnotně žít a aby se naše duše mohla realizovat. Jestliže neumožníme našemu srdci, aby se plnohodnotně realizovalo, a budeme jej zatěžovat zbytečnými emocemi, zbavíme jej potřebných životních sil, které vyčerpáme nesprávným chováním. Pokud srdce nemá sílu, začne být nemocné.

Jestliže vás zasáhla nemoc, začnete buď přemýšlet o způsobech léčby, běhat k lékařům, užívat léky, nebo nebudete věnovat pozornost všem výstražným symptomům, které podle vašeho názoru jen narušují váš způsob života. Uvědomte si, že ani jedna z cest vás nevyлéčí, jen vám přinese nové trápení. Prázdné nářky nad osudem jsou nejen neužitečné, ale i škodlivé. Nevyлéčí vás, pouze vám přinesou nové trápení. Radím vám, abyste okamžitě přestali spílat osudu a přestali hledat viníky! Na takové hlouposti nemáte čas ani sílu, protože čas a síla jsou velmi cenné. Obojí potřebujete k dosažení důležitějšího cíle: k uzdravení a obnovení života.

Snažte se raději najít zlatou střední cestu mezi nervozitou a bezstarostností. Přestaňte nařikat a stěžovat si, zbavte se neklidu a přemýšlejte.

Proč organizmus jednoho člověka stráví velmi dobře určitou stravu a přináší mu užitek, zatímco jinému člověku je z téže stravy nevolno a kazí se mu zdraví? Proč jeden člověk díky určitému viru onemocní, a jiný člověk se s ním snadno vyrovná?

Na světě existuje mnoho věcí, s nimiž se někteří z nás vyrovnávají velmi dobře, ale jiní je nemohou překonat. Někdo trénuje, denně běhá a je čím dál zdravější, jiný se velmi vyčerpá už při rychlejší chůzi, která u něj dokonce může způsobit nepředstavitelé problémy. Někdo opravdu rád a vytrvale plave, a někomu se dělá špatně při pouhém pohledu na hladinu rybníka. Někteří hravě zvládnou jakoukoli fyzickou práci, pro jiné je tento druh práce naprosto nezvládnutelný, zato při intelektuální činnosti se cítí jako rybka ve vodě. Zatímco jeden s klidem nevnímá hluk, křik či velmi hlasitě hrající rádio, druhý je doslova alergický na jakékoli zvuky, a tak bychom mohli pokračovat dále.

Jak se nazývá tato schopnost organismu, která rozpozná všechno cizorodé a odmítá jej? Je to *imunita*. Všichni jistě známe slova, jako je imunita nebo imunitní systém, a víme, co tato slova znamenají. Zjednodušeně můžeme říci, že imunita je odolnost organismu proti různým nemocím, ale zároveň má i mnohem širší význam. Imunitní systém není jen systémem, který chrání organismus před nemocemi, ale je to skutečná služba ochrany a pomoci organismu. Tento systém je schopný rozpoznat všechno cizí a nepotřebné, s čím organismus přichází do kontaktu, a ochraňovat jej.

Někdo odolává jednomu typu virů, ale jiným nikoli.

Někdo akceptuje jen jeden životní styl a velmi těžko se vypořádává s jakoukoli změnou. Každý z nás je individuální bytostí, takže jednomu se hodí a je mu příjemné to, jinému naopak ono. Člověk by se proto neměl nikdy srovnávat s druhými a usilovat o to, aby všechno v jeho životě fungovalo jako u ostatních. Život každé osobnosti je jiný a životní události se ubírají rozličnými stezkami. Každý z nás by se měl soustředit především sám na sebe, na své vlastnosti i zvláštnosti, které se mohou od charakteristik jiných lidí významně odlišovat. Nezapomínejte, že každý z nás je opravdu jiný. Mohli bychom zjednodušeně říci, že jsme lidé různého „druhu“. U lidstva došlo v průběhu jeho evolučního vývoje k různým mutacím, a proto už samotná myšlenka, že by u vás mělo vše probíhat jako u ostatních lidí, je prostě špatná. Snažte se spíše, aby váš život nebyl jako život ostatních, ale aby byl jen váš. Takovéto poznání je zárukou pohody a dobrého pocitu, zárukou zdraví, štěstí, úspěchů a všeho, o čem každý člověk sní. Každému se to však nepodaří a příčinou neúspěchu je lživá a špatná orientace, to znamená, že se člověk snaží získat to, co ve skutečnosti nepotřebuje a co mu vlastně škodí. Ne každý umí naslouchat sám sobě a svému organismu. Ne každý umí rozpoznat znamení, která vysílá naše tělo. Mnozí lidé jednoduše mávnou rukou nad poplašnými signály, které svědčí o selhání činnosti organismu, a nevěnují jim žádnou pozornost. Představte si, že jste si koupili auto. Zatím však nemáte garáž a auto stojí na dvoře pod okny vašeho domu. Má pro vás velkou cenu, a proto jste do něj zabudovali bezpečnostní signalizaci, abyste svůj poklad uchránili před nebezpečím. Jednou v noci vás probudí silné houkání vašeho miláčka na čtyřech kolech. Zavoláte policii, probudíte všechny příbuzné a sousedy, vyběhnete na dvůr a vidíte, jak z vašeho dvora utíká postava. Bezpečnostní signalizace zachránila auto před krádeží.